

Kmeň sa prehol. Zapraskal. Bol veľmi suchý a vyzeral, že sa každú chvíľu zlomí.

„Iná možnosť nie je,“ pokrčil plecami medveď, „len preliezť na druhú stranu po tomto kmeni,“ povedal ostatným. „Ale ja po ňom prejsť nemôžem. Som príliš ťažký.“

Jonáš sa pozrel na kmeň a povedal: „Obávam sa, že ani mňa neudrží. Možno ešte tak Ota alebo Miu.“

Oto sa roztriasol. A ešte viac sa roztriasol, keď prišiel ku kraju útesu a pozrel sa dole. Pre istotu si radšej ľahol – tak sa mu točilo v hlave.

„Myslím, Mia, že prišiel tvoj čas,“ povedal Bruno, keď videl Ota na chrbte s labkami dohora.

„Áno... Si jediná, ktorá to z nás môže zvládnuť. Si zo všetkých štyroch najľahšia a odvaha ti nechýba,“ posmeľoval ju Jonáš.

Mia sa pozrela dole z útesu.

Naozaj mi nechýba? spýtala sa sama seba.

„Dobre teda! Pokúsím sa prejsť na druhú stranu!“ vyhlásila odhodlane.

Pustila sa kráčať po tenkom suchom kmeni. Prekladala labku za labkou. Chvostom si pomáhala udržať rovnováhu. Bola takmer v strede, keď kmeň zapraskal.

